

Deník

Tu však jsem náhle viděl, že mohu pro druhého něco znamenat už jenom tím, že tu jsem, a že ten druhý je šťastný protože jsem u něho. Když se to takhle řekne, zní to velmi prostě, ale když pak o tom člověk přemýšlí, je to obrovská věc, která vůbec nemá konce. Je to něco, co člověka může úplně roztrhat a změnit. Je to láska, a přece něco jiného. Něco, pro co lze žít. Pro lásku člověk žít nemůže. Ale pro člověka jistě!

Erich Maria Remarque

Poslední tóny tklivé hudby dozněly a ticho, které nastalo, přerušovaly jen zvuky dopadajících kapek deště. Tohle ale byla chvíle, kdy trocha nepohodlí způsobená deštěm nikoho moc nezajímala. Byl jsem na pohřbu člověka, kterého mi nikdo a nic nemohlo nahradit. Cítil jsem, jak chladnou slzu stékající po mých tvářích a přes to všechno, přes tu spoustu nešťastných lidí, které jsem viděl kolem sebe, přes tu bolest, která byla cítit v každém z nich, jsem byl svým způsobem šťastný. Zkusím si tuhle chvíli zapamatovat navždy, napadlo mě, zavřel jsem oči a snažil se cítit to všechno co nejintenzivněji. Když jsem oči znova otevřel, všiml jsem si dvou bílých postav stojících kousek od hrobu držících se za ruce a v tu chvíli jsem se dopustil něčeho pro onu chvíli zcela nepatřičného - usmál jsem se.

Znal jsem ho od té doby, co si vzpomínám, že jsem začal vnímat svět. Pocházíme ze stejného města a bydleli jsme jen pár metrů od sebe. A tenhle fakt nám asi předurčil stejnou školu, školu, známé a naštěstí se naše cesty nerozešly ani později, až na dobu rok před tím než umřel. Byli jsme každý jiný, ale ty vlastnosti, které jeden z nás postrádal, obdivoval na tom druhém a toto doplňování nás sblížovalo. On byl více citlivý, měl větší talent na všechno co souviselo s uměním, ale byl ve spoustě věcí tak nějak nepoužitelný pro praktický život. Já jsem byl zase opravdu dobrý na veškeré chlapské práce a vždy jsem dokázal řešit problémy bez zbytečných průtahů. Nepotřeboval jsem, jako on, nad vším tak moc dumat a přemýšlet. Věděl jsem, že on se v životě trápí spoustou věcí, ale celou dobu mi přišel zbytečně naivní, jakoby to co zažil, prostě jen proplulo kolem něj a místo aby se z toho poučil a zocelilo ho to, tak zůstal stejný jako dřív. Když měl s někým problém, vždy hledal chybu nejdřív u sebe, na každém viděl spíš jen to dobré. Takto to asi působí jako klad, ale pro život byla tohle tragédie. Kvůli těmto věcí jsme se mockrát pohádali, než mi prostě došlo, že ho v tomhle nezměním a smířil jsem se s tím. Ale tímto jen odbočuji od toho hlavního a to je to, co se vlastně stalo, že jsem momentálně na jeho pohřbu.

Všechno to začalo v době, kdy se odstěhoval. Jeho otci se podařilo výhodně získat dům na vesnici, bohužel dost daleko od našeho rodiště. Bylo to hrozně bolestivé loučení, ale měl jsem pocit, že po všech těch strastech, které skrz to jaký byl, prožíval tady, mu něco takového jen prospěje. Slíbili jsme si tehdy, že si budeme psát dopisy co nejčastěji a toto jsme dodržovali až do konce. Nemá cenu, popisovat to co se stalo svými slovy a zároveň by bylo zbytečně zdouhavé přepisovat celé dopisy. Proto zde uveřejním jen ty nejpodstatnější části.

...ani nevíš jak hrozně mi chybíš, když jsem odjížděl, nemyslel jsem si, že to bude tak těžké. Ale určitě se brzo uvidíme, zkusím přemluvit rodiče, aby mě za tebou pustili. Dům vypadá fakt pěkně, je sice dost starý, ale poslední úpravy proběhly před pár lety, takže působí hodně zachovale. A hlavně, zjistil jsem, že je v něm půda plná věcí po předchozích majitelích, víš jak mám tyhle věci rád. Probírat se cizími osudy, přemýšlet jaké ti lidé měli pocity, poznávat jejich životy. Později ti napíšu, jestli najdu něco zajímavého...

...druhý den jsem nevylezl z domu, ale jsem v pořádku neboj. Ukázalo se, že tady snad před více jak 60lety lety žila s rodinou nějaká holka. Našel jsem její deník. Vypadá to, že byla asi v mém věku, zatím jsem se nedostal moc daleko, protože několik prvních stran bylo rozmočených, ale teď už to půjde líp...

...sedávám s tím deníkem na půdě a pročítám ho tam. Nevím kde ho psala, ale někdy mám pocit že tam. Cítím občas takový podivný chlad, většinou v pasážích, které jsou vypjaté. Napadlo mě, že je tam v těch chvílích se mnou, ale sám víš, že mě napadá spousta věcí a některé jsou fakt hlouposti. Píše o obyčejných věcech, někdy až moc neutrálně, připadá mi. Chodila do vedlejší vesnice do školy, docela jí to šlo a doma kromě práce neměla nic moc co dělat. Ale milovala koně. Oni přímo žádné neměli, tak chodila, pokud jí pěstoun pustil na vedlejší statek. Přijde mi divné, že o rodičích nic nepíše, žila tady s pěstouny, ale ani o nich toho v deníku moc není. Nechápu to...

...už vím, jak to bylo. On jí ze začátku ten deník kontroloval, nevěděla kam ho schovat. Myslel jsem si, že tohle byl jediný jeho prohřešek vůči ní, ale bohužel ne. Už odmala ji zneužíval a jeho žena o tom věděla. Bylo mi hrozně, jen když jsem o tom četl, a jak asi muselo být jí. V tom všem žít, nemít možnost tomu uniknout. Nebyl jsem párkrát schopn v tom čtení pokračovat a jen jsem tam seděl a brečel. Nevím, jak se to stalo, ale přímo na ten deník spadly kapky, jakoby slzy...jenomže ne moje...

...všechny ty věci, které ji trápily říkala těm koním, proto je tak milovala. Nebyl nikdo, komu by se mohla svěřit, všechny ty věci musela držet v sobě. Přitom vím, že to byl hrozně láskyplný člověk. Někdy mám pocit, že to nemůže být náhoda, jak cítí věci podobně jako já. Přijde mi, že ten deník tady na mě snad čekal a hlavně netuším, jak se mohl dostat na tak snadno dostupné místo, když v něm píše, že ho schovává za trámem právě u těch koní, kam chodila...

...dnes jsem při čtení cítil, že je se mnou snad nejintenzivněji. Vím, co si o tom asi myslíš, takže to nebudu dál nějak rozebírat. Přijde mi to všechno tak hrozně líto, že zrovna ona musela mít takový osud. Hodně často ji i bili, ani to nemuselo mít důvod, prostě byla ve špatnou chvíli na špatném místě. Přijde mi v těch zápiscích čím dál víc nešťastná. Podle mě by málokdo vydržel jen polovinu toho všeho, čím si prošla. Mám pocit, že i když je to jen tohle podivné poznání přes deník, cítím k ní víc, než jsem kdy ke komu cítil...

...už vím, z čeho jsou rozmočené ty první listy. Utopila se a deník se našel na břehu, kousek od jejího mrtvého těla. Tušil jsem, že tohle všechno špatně skončí. Za ty dny, které jsem poznával její život, mi přijde, že jsem k ní hrozně přilnul, nevím co mám teď dělat, když to takhle jakoby skončilo. Sedávám teď na místě, kde jsem ten deník četl a myslím na ni. Zase mívám pocit, že je chvílkami se mnou a je mi hrozně hezky...

...mluvil jsem s ní. Prostě jsem nahlas říkal věty, a když pak bylo ticho, cítil jsem ty odpovědi jakoby uvnitř. Je to den ode dne lepší. Dokážu takhle vnímat i její pocity, je to něco neskutečného...

...jsme spolu skoro pořád. Když se ráno probudím jsem šťastný, že mám před sebou další den, kdy s ní můžu být. Nikdy jsem se takhle necítil, a ať už to dopadne jakkoliv, vždy budu vděčný za to, že se objevila v mém životě. Vždy jsem si myslel, že když něčí duch zůstane na zemi, něco provedl a má to odčinit, jenže v tomhle případě to nechápu. Nikomu neudělala nic zlého...

...jsem zoufalý, všechno to bylo čím dál tím krásnější, vídával jsem i její siluetu, chodili jsme spolu na procházky, prožívali celé dny, byl jsem toho všeho hrozně plný a cítil jsem to, co jsem jí prostě musel říct. Jenže ona prostě zmizela hned když doznělo: Miluji Tě!

Tohle byl poslední dopis, který jsem od něj dostal, a bylo to v době, kdy už byl po smrti. Udělal to sám, utopil se. Mám pocit, že si uvědomil to, co si myslím já. Ona tady

nezůstávala, aby něco odčinila, byla tady proto, že svět měl vrátit něco jí a to něco našla v něm. A jemu došlo, že jediná cesta jak mohou být spolu je ta, kterou si vybral.